

D.Tóth Kriszta - Botfűl és aranyszáj

2013 június 08. Flag

Szöveg méret

90

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Az anyám anno a Magyar Rádió Gyermekkorúsrának tagja volt. Az apámért odavoltak a tanítványai, amikor Máté Péter-dalokat énekelt. A nagynénémnél még mindig nincs jobb énekes-színész? Magyarországon.

A férjem egyetemistaként egy rockbanda frontembere volt. De amikor én dalolni kezdek, mindenki menekül. Hát

hol van igazság?

Nem is tudom, mikor tudatosult bennem, hogy zenei – vagyis inkább: hangképzési – téren analfabéta vagyok. Azt kisgyerekkorom óta sejtettem, hogy nem az énekhangomból fogok megélni.

Azóta egész biztos vagyok benne, amióta az általános iskolai énekkari válogatás végén (ahová mindenkinek kötelező volt elmenni) kényszeredett mosollyal köszönte meg a részvételemet a kórusvezető, akit a következő nyolc évben csak hátulról láttam. A nézőtér?! ahogy másoknak vezényelt a színpadon. A húsemba pedig akkor égett bele végérvényesen halálra ítélt kapcsolatom az énekléssel, amikor az egyhetes lányom keserves nyöszörgésbe kezdett annak hallatán, amit én altatódnak gondoltam.

Az azóta eltelt hét évben csak minimálisat sikerült javítanom a siralmas egyenlegen. Amikor reggelente, az iskolába menet elfeledkezem magamról, néha együtt énekelek a Petőfi rádióval. Olyankor hirtelen síri csönd támad körülöttem a kocsiban, Lola abbahagyja a csacsogást, és – ezt a perifériális látással érzékelem, mert frontálisan ránézni nem merek – rám mered: "Mama! Már megint csinálod! Légy szíves hagyd abba, most." "Persze, persze... Valóban eléggé elítélhet? módon újra kiment a fejembe, hogy hol is van az én helyem", gondolom ilyenkor, és elhallgatok. Közben azon morfondírozok, hogy vajon hogy lehet az, hogy az adott dallamot én odabent, a koponyámon belül tökéletesen hallom, de mire hangképz? szerveimen keresztül eljut a külvilágba, valamiféle értelmezhetetlen és fülsért? zenei katyvasszá alakul át.

Felháborító kibabrálás ez az Univerzum részér? egy olyan emberrel, aki tényleg és komolyan rajong a jó zenéért. Akinek a saját tévémsorában azok a kedvenc pillanatai, amikor egy-egy beszélgetés után a produkció közben átjárja a testét-lelkét a színpadról érkező nagybetűs Zene. Például Sebestyén Mártáé. Vagy Bryan Ferry-é. Vagy az Omegáé. Vagy Szakcsi Lakatos Béláé.

De azért fejlődni képes vagyok ám! Mára eljutottunk odáig, hogy van 3 (azaz három) dal, amit Lola hajlandó tőlem elviselni. Sőt, minden este ragaszkodik ahhoz, hogy elénekeljem őket, persze szigorúan kettesben, a hálósoba jótékony félhomályában. Ezek pedig, sorrendben, a következők: 1. a "Dream a little dream of me" a The Mamas & Papas-tól, 2. a "Száras tónak nedves partján" című gyerekdal, és 3. a Brahms-féle "Lullaby" feldolgozása, amit én az "Édes álmot, jó éjt, amit kis szíved megkért..." kezdetű szöveggel énekelek. Utóbbit anyám dalolta nekünk gyönyörűen minden este, így olyannyira beleégett az agyamba, hogy ha akarnám, sem tudnám elrontani.

Igaz, ha véletlenül napközben, a gyerekszobán kívül zendítek rá, akkor a lányom finoman megkér, hogy várjak estig. Amíg mások nem hallják.

Olykor látja rajtam, hogy elkámpicsorodok az újabb kritika miatt. Akkor odabújik, és belesuttog a fülembe: "Mama, tudod, hogy van ez... Te nem tudsz énekelni. Botfűl? vagy. Viszont te mondod a világon a legjobb meséket. Mert aranyászad van!" Hát most szintén, lehet rá haragudni?

D.Tóth Kriszta - shoptól

Ajánló